ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

ΠΜΑΓΜΕΝΗ ἡ Ρόζα ὅπως ἦταν, ἐξαντλημένη καὶ κατάκοπη, ἔννοιωνε τὰ βλέφαρά της νὰ κλείουν βαρειά, μολυβένια.

Ἡ Λαμπίραινα ἔσκυψε καὶ τὴν φίλησε, τὴν σταύρωσε, ὅπως ἔκανε σὰν ἦταν μικρὴ καὶ κατόπιν βγῆκε σιγα-σιγὰ ἔξω καὶ πῆγε στὴν κάμαρά της.

Πρὶν κοιμηθῇ γονάτισε καὶ προσευχήθηκε με κατάνυξι. Παρακάλεσε τὸ Θεό, βαθειὰ ἀπ' τὴν καρδιά της, νὰ τὴν λυτηθῇ **καὶ νὰ** μὴ τῆς δώσῃ πειὰ καμμιὰ νέα λαγτάρα, σὰν αὐτὴ ἀπόψε...

Σηκώθηκε ὕστερα καὶ πλάγιασε. Ὁ ὕπνος τὴν πῆρε ἀμέσως. Ἦταν τσακισμένη, ἐξαντλημένη ἔπειτα ἀπ' ὅσα συνέβησαν. Εὐτυχῶς εἶχε εἰδοποιήσει τὴ μαγείρισσα νὰ μπῇ μιὰ-δυὸ φορὲς στὴν κάμαρη τῆς Ρόζας καὶ νὰ δῇ ἂν εἶνε ἥσυχη.

Ὅταν ἔφυγε ἡ μητέρα της, ἡ Ρόζα δὲν τὸ καλοκατάλαβε. Βυθισμένη ὅπως ἦταν σ' ἕνα μισοῦπνι, τῆς φάνηκε πὼς ὀνειρεύεται. Ἔτσι ἀποκοιμήθηκε ἐντελῶς.

Κοντὰ τὰ χαράματα πετάχτηκε ξαφνικὰ ἀπ' τὸν ὕπνο τῆς τρομαγμένη.

Μισοσηκώθηκε στὸ κρεββάτι της καὶ κύτταξε γύρω της. Ὅλα ἦσαν ἥσυχα. Τὸ καντῆλι θαμπόφεγγε ψηλὰ στὸ εἰκονοστάσι.

Ἀπὸ τὸ μυαλό της πέρασε γοργά, μέσα σὲ δυὸ δευτερόλεπτα, ὅλη ἡ τραγωδία τῆς νύχτας αὐτῆς. Καὶ θυμήθηκε...

Θυμήθηκε πὼς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ φύγῃ.

Ναί, δὲν ἔπρεπε ν' ἀργοπορῇ καθόλου.

Σὲ λίγο θὰ γλυκοχάραζε κι' ὁ πατέρας της ξυπνοῦσε πρωΐ.

Σηκώθηκε σιγα-σιγὰ ἀπ' τὸ κρεββάτι της ντύθηκε γρήγορα, φόρεσε ὅ,τι βρῆκε πρόχειρο, ἔβαλε σε μιὰ μικρὴ βαλίτσα, ποὺ τὴν εἶχε γιὰ τὶς ἐκδρομιές, ὅ,τι θὰ τῆς ἦταν ἀπαραίτητο, μερικὰ ἀσπρόρρουχα κυρίως καὶ κατόπιν πλησίασε καὶ κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη.

Μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα ποῦρριξε στὸ θαμπὸ γυαλί, τινάχτηκε πίσω τρομαγμένη.

Πλησίασε πάλιν καὶ κυττάχθηκε προσεκτικά...

Πόσο τὴν εἶχε μεταβάλει, πόσο τὴν εἶχε ἀλλάξει, πόσο τὴν εἶχε συντρίψει ὁ σπαραγμὸς της τῇ νύχτα αὐτή!...

Ἦταν χλωμή, πολὺ χλωμή, σὰν νὰ σηκώνοταν ἀπὸ βαρυά, πολύμηνη ἀρρώστεια...

Τὰ μάτια της ἦσαν βαθουλωμένα, μωβ κύκλοι τὰ πλαισίωναν γύρω. Τὸ βλέμμα της εἶχε κάτι τὸ ἄγριο καὶ τὸ φοβισμένο μαζύ.

Τῆς ἦρθε ν' ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ, μὰ συγκρατήθηκε. Δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ θρήνους. Ἔπρεπε νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο, νὰ τρέξῃ κοντὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε, σ' ἐκεῖνον με τὸν ὁποῖο θὰ περνοῦσε πειὰ ὅλη της τὴ ζωή, στὸν ἄνθρωπο τῆς καρδιᾶς της, στὸν ἄνθρωπο τοῦ πεπρωμένου της.

Ἄνοιξε σιγὰ-σιγὰ τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω. Ἦταν νύχτα ἀκόμα, μὰ σὲ λίγο θἄρχιζε νὰ ξημερώνῃ...

Δὲν εἶχε λοιπὸν καιρὸ νὰ χάνῃ.

Κάθησε μπρὸς στὸ τραπεζάκι τῆς τουαλέττας της, ξεκλείδωσε ἕνα μικρὸ συρτάρι κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ κασετίνα, στολισμένη μὲ συντέρια κι' ἀσῆμι.

Τὴν ἄνοιξε μ' ἕνα μικροσκοπικὸ κλειδάκι κ' ἔβγαλε ἕνα πακέττο ἐπιστολές.

Ἦσαν τὰ γράμματα τοῦ πολυαγαπημένου της, τὰ γράμματά του, ποὺ τὰ φύλαγε ἐκεῖ σὰν θησαυρό.

Γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος, ἄνοιξε μερικὰ καὶ διάβασε λίγες σελίδες γεμάτες πάθος, γεμάτες αἴσθημα.

Τὰ σήκωσε ἔπειτα ὅλα μαζύ, τὰ φίλησε, τἄδεσε μὲ μιὰ γαλάζια κορδελίτσα καὶ τἄβαλε στὴ βαλίτσα της. Πῆγε ὕστερα ξανὰ στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω.

Ἔπαιρνε νὰ γλυκοχαράζῃ.... Ἡ πούλια εἶχε ἀνεβῇ ἀρκετὰ ψηλὰ στὸν οὐρανό, ὁ αὐγερινὸς τὴν ἀκολουθοῦσε ξοπίσω, λαμπερὸς σὰν μεγάλο διαμάντι...

— Νὰ φύγω... νὰ φύγω!... ψιθύρισε ἡ Ρόζα, γεμάτη ἀνυπομονησία.

Ἡ ὥρα ἦταν κατάλληλη πειά. Μποροῦσε νὰ διασχίσῃ τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, χωρὶς νὰ τὴν σταματήσῃ κανείς, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἀπὸ κανένα...

Ἡ κίνησις εἶχε ἀρχίσει κι' ὅλας στὴν πόλι.

Ἐργατικοὶ περνοῦσαν στοὺς δρόμους τηγαίνοντας στὶς δουλειές τους.

Ἡ Ρόζα προχώρησε κ' ἄνοιξε σιγὰ τὴν πόρτα.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε. Χτυποῦσε τόσο δυνατά, ποὺ ἄκουγε τοὺς χτύπους της.

Τὰ γόνατά της λύγιζαν... Ἔτρεμε σύγκορμη ἀπ' τὴ συγκίνησί της. Ἱδρῶτας κυλοῦσε στὸ μέτωπό της...

Δὲν ἦταν καὶ μικρὸ αὐτὸ ποὺ κανε. δὲν ἦταν κάτι τὸ συνηθισμένο καὶ μάλιστα γι' αὐτὴ ποὺ τὴν εἶχαν ἀναθρεμμένη τόσο αὐστηρὰ καὶ τόσο σεμνά, ποὺ τὴν εἶχαν μάθει νὰ θεωρῇ προσταγὲς τὰ λόγια τοῦ πατέρα της, νόμο τὶς συμβουλές του...

Ἄφινε τὸ σπίτι της, τὸ πατρικό της σπίτι, τὸ σπίτι ποὺ μεγάλωσε, ἄφινε τὰ γονικά της, τὴ λατρευτὴ της μητέρα, τ' ἀδέρφια της!

Νόμιζε πὼς δὲν θἄχε τὴ δύναμι νὰ προχωρήσῃ, πὼς θὰ σωριαζόταν ἔξαφνα κάτω...

Νόμιζε πὼς αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἔπιπλα θ' ἀποχτοῦσαν φωνὴ καὶ θὰ τῆς φώναζαν :

— Ποῦ πᾶς ;... Στάσου!... Στάσου!...

Αἰσθάνοταν μιὰ παράξενη ζάλη, τ' αὐτιά της βοῦιζαν, ἀπ' τὰ μάτια της περνοῦσαν κόκκινες φλόγες, σὰν νὰ τῆς εἶχε ἔρθει καὶ πάλιν πυρετός.

Τὸ στόμα της εἶχε στεγνώσει, τὸ λαιμόγγι της εἶχε ξεραθῇ. Καταλάβαινε πὼς ἂν ἤθελε νὰ μιλήσῃ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βγάλῃ οὔτε λέξι.

Στηρίχτηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Δὲν εἶχε πειὰ δύναμι νὰ κάμῃ κ' ἕνα μονάχα βῆμα.

Σύρθηκε σχεδὸν ὡς τὸ δωμάτιό της κ' ἔπιε ἕνα ποτῆρι νερό.

Ἔρριξε ἔπειτα ἕνα βλέμμα στὸ εἰκονοστάσι. Οἱ ἅγιοι τὴν κύτταζαν αὐστηρὰ μέσα ἀπὸ τὶς εἰκόνες τους, σὰν νὰ τὴν ἐπιτιμοῦσαν γι' αὐτὸ ποὺ κανε...

Ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ κ' ἔκαμε τὸ σταυρό της.

— Θεέ μου... Θεέ μου, συγχώρεσέ με!... ψιθύρισε. Δῶσε μου δύναμι, Θεούλη μου!...

Ξαναβγῆκε στὸ διάδρομο καὶ προχώρησε σιγανοστατῶντας ὀχτὼ-δέκα βήματα.

Σὲ κάθε τρίξιμο τοῦ πατώματος ἀνατρίχιαζε σύγκορμη, τὸ αἷμα της πάγωνε, σταματοῦσε καὶ πρόσεχε ν' ἀκούσῃ τί γίνεται μέσα στὸ σπίτι.

Μὰ ὅλοι κοιμόντουσαν.

Ταλαιπωρημένοι ἀπ' τὰ γεγονότα τῆς νύχτας αὐτῆς, θ' ἀργοῦσαν ἀσφαλῶς νὰ ξυπνήσουν. Δὲν ἀκουγότανε οὔτε ἡ ὑπηρέτρια, οὔτε ἡ γρηᾶ μαγείρισσα, ποὺ ἄλλες μέρες ἦσαν στὸ πόδι τέτοια ὥρα.

Περνῶντας ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρη τῆς μητέρας της ἡ Ρόζα, στάθηκε κ' ἔσφιξε μὲ τὸ χέρι της τὴν καρδιά της.

Ἔννοιωσε ξαφνικὰ μεγάλη συγκίνησι.

— Φτωχή μου μητέρα!... μητέρα μου... συγχώρεσέ με!... ψιθύρισε.

Αἰσθάνοταν τὴν ἐπιθυμία νὰ μπῇ μέσα στὴν κάμαρη τῆς μητέρας της, νὰ ριχτῇ, νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ, νὰ τῆς ζητήσῃ τὴν εὐχή της...

Μ' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ. Ἔπρεπε νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ δῇ, γιὰ τελευταία φορά, τὴ μητέρα της, ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε...

Θὰ τὴν ξανάβλεπε τάχα ποτέ;

Ποιὸς ξέρει τί συνέπειες θἄχε ἡ πράξις της αὐτή, ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξαναπατοῦσε τὸ πόδι της στὸ σπίτι τῶν γονέων της, ἂν θἄβλεπε πειὰ ὅσους ἀγαποῦσε...

Ἔπνιξε ἕνα λυγμό, σφιγγυσε τὰ δάκρυα ποὺ τῆς πλημμύρισαν τὰ μάτια καὶ προχώρησε...

Στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας βρίσκοταν μιὰ μικρὴ, χαμηλὴ καγγελόπορτα. Τὴν εἶχαν φτειάσει γιὰ νὰ μὴν πέφτουν ὅταν ἦσαν μικροὶ κ' ἔπαιζαν στὸ διάδρομο. Τὴν πόρτα αὐτὴ τὴν ἔκλειναν τὴ νύχτα μ' ἕνα μάνταλο.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἦσαν τὰ γράμματά του, τὰ γράμματα τοῦ πολυαγαπημένου της.